דו"ח יושב ראש לאסיפה חברים תשפ"ז (מאת אלכס פומסון)

בימים שבהם יש כל כך הרבה אי־ודאות וחוסר יציבות בארץ — כשאנחנו תוהים אם תהיה ממשלה חדשה או עוד בחירות, אם תהיה מלחמה, או אולי נכון יותר לשאול מתי תהיה מלחמה — בית הכנסת שלנו הוא דווקא עוגן של יציבות. מקום של קהילה, של השראה רוחנית, של לימוד ושל חסד. יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע.

המציאות הנעימה הזאת לא נוצרת מעצמה. היא מתאפשרת בזכות הנדיבות של רבים מחברי הקהילה, שעושים אינספור דברים, גדולים וקטנים. לא אתחיל להזכיר עכשיו שמות, אבל בזכותם:

- הרהיטים מתוקנים, כמעט בדרך נס;
- הודעות נשלחות לפחות פעם בשבוע;
- הכספים שלנו מנוהלים באחריות, ומי שתורם מקבל קבלה לצורכי מס;
- ברוב החודשים יש קידוש;
- בשבת האורות נדלקים בזמן, והמיזוג מכוון כמו שצריך;
- ספרי התורה מוכנים מראש, במקום המתאים לכל קריאה;
- כשמישהו מחברי הקהילה מאבד אדם קרוב, דואגים להודיע על כך ולהביא ארוחה לבית המשפחה;
- בית הכנסת נקי, וההר של דפי פרשת השבוע נעלם איכשהו משבוע לשבוע;
- וכל זה עוד לפני הדברים המובנים מאליהם, כמו לדאוג שיהיה מי שיקרא בתורה בכל שבוע.

כפי שאמרתי, כל הדברים האלה, ורבים אחרים, מתרחשים בזכות אינספור מעשים של נדיבות. כפי שדמיינו המקובלים, דווקא הצירוף של ניצוצות אור קטנים ורבים הוא שמאפשר לנו, לאט לאט, לתקן את העולם ולקרב את הגאולה. בית הכנסת שלנו הוא כלי שנשמר ומטופח בזכות כל התרומות האלה.

ועכשיו, בניגוד למה שאמרתי קודם, בכל זאת אזכיר כמה אנשים בשמם.

ראשית, אני רוצה להודות לרב. על כך שהוא זמין לחברי הקהילה בכל שעות היום והלילה; על ההשראה הרוחנית שהוא מעניק לנו; ועל התורה והחוכמה שהוא חולק איתנו בצורה כל כך מרתקת ויצירתית.

שנית, למייקל גיליס. אני יודע שכבר הודינו למייקל כשסיים את תפקידו כיושב ראש לפני כשנה. ובכל זאת, ראוי שנעשה זאת שוב כאן, באסיפה הזאת. כך שבעתיד, כשמישהו יעיין בארכיון בית הכנסת, מסיבה מכובדת כזו או אחרת, יהיה ברור איך מייקל, כיושב ראש, עזר להוביל את

הקהילה לא רק דרך שנתיים של מגפה עולמית, אלא גם דרך המלחמה הארוכה ביותר בתולדות ישראל. וכל זה בשיקול דעת, ברוגע ובחוש הומור. זו הייתה תרומה מיוחדת במינה.

אני רוצה להודות לחוה סקלאר על הדרכים הרבות כל כך שבהן היא תורמת לבית הכנסת, ובמיוחד על הובלת פרויקט ההנגשה — שעליו אדבר בעוד רגע. אני לא מכיר מישהו שממחיש טוב יותר את האמירה: אם רוצים שמשהו ייעשה, צריך לבקש מאדם עסוק.

ולבסוף, אני רוצה להודות לצמד — האווי ומימי קאהן. אני לא חושב שיש מישהו שדואג לתפקוד השוטף של בית הכנסת, יום־יום, יותר מהאווי. אבל לא על זה אני רוצה להרחיב עכשיו. אני רוצה להודות לשניהם על השנים הרבות שבהן טיפלו בסידור המקומות לימים הנוראים: האווי במשך כשלושים שנה, ומימי במשך כמחצית מהזמן הזה. בשנה האחרונה היו להם כמה מפגשים קשים, ואפילו לא נעימים, עם מספר קטן של חברי הקהילה. בעקבות החוויה הזאת הם הגיעו למסקנה שהגיעה העת סוף כל סוף לפרוש מהתפקיד. זאת הזדמנות לכן להודות להם על תרומה משמעותית מאוד, וגם לומר שהגיע הזמן שאחרים ייקחו על עצמם את המשימה. נשמח אם מי שמוכן למלא את התפקיד הזה יפנה אלינו. בינתיים, הוועד התחייב לבחון את הנהלים הקיימים ולבדוק אם אפשר לבצע את המשימה הלא פשוטה הזאת בדרך שתצמצם את החיכוכים.

כשמייקל דיבר כאן בשנה שעברה, הוא הצביע על שלוש משימות שהמליץ לוועד לקדם: לבחון ולעדכן את תקנון התפילה של בית הכנסת; לבחון מחדש את דרכי העבודה והנהלים של קרן הצדקה; ולקדם את פרויקט נגישות. לצערי, במשימה הראשונה התקדמנו מעט מאוד. היא נמצאת על סדר היום שלנו לשנה הקרובה. אבל אני כן רוצה לעדכן אתכם לגבי שתי המשימות האחרות.

בשבוע האחרון פרסמה קרן הצדקה מכתב ובו עדכון על חידוש הרכב חבריה ועל שינויים בדרכי עבודתה. חשוב להבהיר שהקרן היא ועדת משנה של ועד העמותה, אבל מטעמי דיסקרטיות היא פועלת במידה רבה של עצמאות. הקרן ממשיכה להיות מחויבת לסייע לאנשים במצוקה כלכלית, הן מקרב חברי בית הכנסת והן מקרב תושבי הסביבה הקרובה. זה היה אחד מעקרונות היסוד שלה. בעבר הקרן טיפלה במקרים פרטניים, שהגיעו אליה בעיקר דרך מנחם זר־כבוד, שבמשך שנים רבות עשה עבורה עבודה יוצאת דופן, בשקט ובצנעה. מעתה, במקום לטפל במקרים פרטניים, הקרן תזהה עמותות הפועלות למען תושבי השכונה ותתמוך בהן. השינוי הזה יאפשר לקרן לפעול בצורה חלקה יותר, ולהיות פחות תלויה באדם אחד. תודה מיוחדת לרבקה זרובניק, שהובילה את הקרן בתהליך השינוי הזה.

ולבסוף, אני רוצה לעדכן לגבי ההתקדמות של פרויקט נגישות. אודה על האמת: הפרויקט מתקדם לאט יותר מכפי שכולנו היינו רוצים. וברור שרוב גדול של חברי בית הכנסת רוצים מאוד שהפרויקט יתקדם, כפי שהראו ההצבעות בשתי האסיפות האחרונות.

הפרויקט התקדם לאט מהצפוי משום שניסינו להתאם בשלוש מטרות בעת ובעונה אחת. הראשונה — שהפתרון האדריכלי יפגע כמה שפחות במראה של בית הכנסת ובשטח החצר. השנייה — שהשכנים שלנו, ובעיקר השטיבל שחולק איתנו את החצר, ירגישו בנוח עם השינויים שנעשה. והשלישית — שבסופו של דבר בית הכנסת וכל מה שיש בו יהיו נגישים במידה רבה יותר. לא היה פשוט למצוא פתרון שיענה על שלוש המטרות האלה.

ובכל זאת, אני שמח לומר שבעזרת השם העבודות יתחילו בקרוב מאוד. תחילה תתבצע חפירת בדיקה כדי לקבוע עד כמה אפשר לקרב רמפת גישה בעלת שיפוע מתון לעץ שנמצא בצד החצר הפונה לרחוב שמשון. במקביל נקבל הבהרה מהאדריכל, איתן [שם משפחה], האם העבודות המצומצמות ככל האפשר שאנחנו מתכננים דורשות היתר בנייה מהעירייה.

למרות התסכול מהקצב האיטי, אני רוצה להודות במיוחד לחוה סקלאר על המאמצים הרבים שלה לקדם את הפרויקט. ואני רוצה להודות גם לכם, לכל חברי בית הכנסת, על הנדיבות שבזכותה יש לנו את הכסף הדרוש כדי להתקדם. במהלך הקיץ גייסנו יותר מ־200 אלף שקלים לפרויקט הזה. יחד עם המימון התואם מהעירייה, עומד לרשותנו הסכום הדרוש כדי להתקדם. אם כי, כמובן, אף פעם לא מאוחר מדי לתרום.

וכך אני חוזר לנקודת ההתחלה: הכרת תודה לקהילה המיוחדת הזאת.

נדמה לי שזה יותר ממספיק מידע לעת עתה — אבל כמובן, אשמח לשאלות.

Chair's Report for General Meeting 2026 (Alex Pomson)

At a time of so much uncertainty and instability in this country – when we wonder whether there be a new government or another election, whether there be a war or perhaps I should say when there will be a war – our shul constitutes a place of dependable certainties. It is place of community, spiritual inspiration, learning and chesed. Day in day out, week in week out.

This pleasant situation is entirely a consequence of the generous actions of many members of our community through countless acts, large and small. I'm not going to single out people by name but they are responsible for ensuring that:

- The furniture gets miraculously repaired
- Announcements go out at least once a week
- Our finances are cared for responsibly, and that people receive tax receipts when they make contributions
- There's a kiddush most months
- On shabbat, the lights are set to come on at the right time, and the air conditioning is set
- Sifrei torah are set at the right place for every occasion
- When a member suffers a loss, people are notified and a meal is provided at their homes
- The shul is clean and the mountain of parshat hashevua sheets disappear from one week to the next

- And that is all besides the more obvious things such as ensuring there is someone to leyn each week.

As I said, these things and many more happen thanks to countless acts of generosity. As the kabbalists imagined, it is through the gathering of numerous small sparks of light that we slowly repair the world and bring forward the redemption. This shul is a vessel kept in good repair by these many contributions.

I will actually single out a few people.

First to the Rav for being available to members of the shul at all times of the day and night, for the spiritual inspiration he provides, and the torah and wisdom he shares so compellingly and so creatively.

Second, I know that we thanked Michael Gillis when he stepped down as Chair about a year ago, but it's appropriate to do so again at this meeting so that in future times when some archivist looks through the records of the shul, they should know how, as chair, Michael helped steer the community not just through a two-year global pandemic but also through Israel's longest war, all with great sense, calmness and good humor. He made a special contribution

I want to thank Chava Sklar for the many, many ways she contributes to the shul and especially for her leadership to the access project – about more of which in a moment. I do not anyone else who better epitomizes the saying, if you want to get something done, ask a busy person.

And finally I want to thank two people – a double act – Howie and Mimi Khan. There is probably no-one else who pays attention to the smooth running of the shul day-to-day than Howie. I don't want to dwell on that. Rather, I want to say thank you to them for the many years that Howie and Mimi have managed the assignment of seats for the Yamim Noraim - Howie for some 30 years, and Mimi for about half that time. They had some difficult – even unpleasant - interactions with a small number of members this past year, and that experience brought them to the conclusion that it is time to step down from this role. This is a chance to thank them for a significant contribution, and to say that it is now time for others to step up. We would welcome people to be in touch if they are willing to play this role. In the meantime, the Vaad has committed to reviewing our current processes and to consider whether there are ways to complete this challenging task in ways that will involve less friction.

When Michael spoke last year, he identified three tasks that he recommended the Vaad give attention to going forward: a review and update of the shul's "takanon tefillah;" re-examining the processes and practices of the Keren Tzedakah; and advancing the Accessibility Project. Unfortunately, limited progress has been made on the first of these things—something that is on the agenda for the coming year. But I do want to provide an update regarding the other two tasks.

During the last week the Keren Tzedakah shared a letter providing an update about how it has refreshed its membership and modified how it works. To be clear, the keren is a subcommittee of the Amuta's Board, but it functions with a good deal of independence for reasons of discretion. The keren continues to be committed to supporting members of the shul and in the immediate neighborhood who are in financial need – this was one of its founding principles. In the past, it responded to individual cases, mainly brought to its attention by Menachem Zer Kavod who for many, many years did incredible, quiet work on behalf of the keren. Going forward, the keren will identify neighborhood focused amutot it will support rather than individual cases. This change will make its operations run more smoothly and will depend so heavily on any single person. Special thanks are due to Rebecca Zerobnik for leading the group through this transition.

Finally, I want to provide an update on the progress of the Accessibility Project. To be honest, this initiative has moved forward more slowly than anyone has wanted, and it is clear that a great majority of members of the shul DO want this project to move forward as affirmed by votes at the last two shul meetings. The project has moved forward more slowly than expected because of a desire to reconcile three goals: first, to ensure that the architectural solution to the accessibility challenge will have the smallest possible impact on the aesthetics of the shul and on space in the courtyard; second to ensure that our neighbors – and especially the shteibel that shares the courtyard with us – are comfortable with the changes we make; and third that when completed the shul and its facilities will be substantially more accessible. Reconciling these three goals has not been easy. I'm pleased to report though that, with G-d's help, construction work will begin very soon, first with a preliminary excavation to determine how close to tree on the Rechov Shimshon side of the courtyard a low-gradient access ramp can be situated, and second with confirmation from the architect – Eitan XXX whether the minimally invasive work we plan needs a building permit from the iriya. While the slow pace has been frustrating, I want to thank first Chava Sklare for her special efforts in helping to make sure things move forward, and second I want to thank the members of the shul – all of you – for your generosity in ensuring that we have sufficient funds to move forward. Over the summer we raised more than 200,000 shekel towards this project. Together with matching funds from the iriya, we have sufficient money to move forward although – of course – it's never too late to contribute.

That really takes me back to where I started: expressing appreciation to this special community.

I imagine this more than enough information for now, although – of course – questions are welcome.